

Minister Klimatu i Środowiska

DOP-WŚ.0500.70.2026.2.DT

4498611.18594177.15137129

Warszawa, 15-09-2026

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację Posła Adama Lubońskiego oraz Posłanki Bożenney Hołowni (znak: K10INT18949)

Temat: w sprawie pominięcia art. 38a ustawy o sporcie przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu oraz nałożenia na gminę Łobżenica warunków dotyczących ekranów akustycznych

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z interpelacją Posła Adama Lubońskiego oraz Posłanki Bożenney Hołowni przekazuję odpowiedź w zakresie kompetencji Ministra Klimatu i Środowiska.

- 1. Czy art. 38a ustawy o sporcie w związku z art. 2 ust. 2a Prawa ochrony środowiska wyłącza stosowanie norm hałasu do dźwięków powstających w związku z uprawianiem sportu w ramach szkolenia sportowego oraz aktywności szkolnej lub rekreacyjnej?**

W pierwszej kolejności należy wskazać, że art. 38a ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie¹ pozostaje we właściwości Ministra Sportu i Turystyki jako ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. W konsekwencji przedstawianie intencji ustawodawcy oraz dokonywanie wykładni tej regulacji należy do kompetencji Ministra Sportu i Turystyki.

Odnosząc się natomiast do zagadnienia w kontekście przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska², należy podkreślić, że możliwość zastosowania art. 38a ustawy o sporcie wymaga każdorazowo indywidualnej oceny okoliczności konkretnej sprawy. Ustawa o sporcie wprowadza szczególne rozwiązanie, zgodnie z którym uprawianie sportu na określonych obiektach infrastruktury sportowej, jeżeli odbywa się w ramach szkolenia sportowego albo aktywności sportowej o charakterze szkolnym lub rekreacyjnym, kwalifikowane jest jako powszechne korzystanie ze środowiska. Przepis ten należy przy tym interpretować z uwzględnieniem jego celu, jakim było przeciwdziałanie sytuacjom ograniczania funkcjonowania infrastruktury sportowej służącej realizacji aktywności fizycznej społeczeństwa, w szczególności w wymiarze edukacyjnym i rekreacyjnym.

Zarówno sama konstrukcja art. 38a ustawy o sporcie, jak i uzasadnienie projektu wyraźnie wskazują, że art. 38a ustawy o sporcie nie znosi całkowicie regulacji hałasu w odniesieniu do obiektów sportowych, lecz ma umożliwić odpowiednie zróżnicowanie działalności sportowej i innych źródeł hałasu. W tym kontekście istotne znaczenie mają zarówno: rodzaj obiektu, charakter podejmowanej aktywności i sposób faktycznego wykorzystania danej infrastruktury. Stąd, w szczególności ustalenia wymaga, czy dana forma aktywności stanowi

¹ Dz. U. z 2026 r. poz. 95 z późn. zm.

² Dz. U. z 2025 r. poz. 647 z późn. zm.

szkolenie sportowe albo aktywność sportową o charakterze szkolnym lub rekreacyjnym oraz czy analizowany hałas pozostaje w bezpośrednim związku z uprawianiem sportu w rozumieniu tego przepisu.

2. Czy odgłosy zawodników, odbijania piłek oraz korzystania z boisk, kortów, bieżni, siłowni plenerowych i pumptracków powinny być uwzględniane w modelu służącym do nałożenia obowiązku budowy ekranów?

W kontekście powyższych pytań, należy wskazać, że art. 38a ustawy o sporcie nie ustanawia wyjątków od wskazanej w nim zasady, lecz określa przesłanki jego zastosowania. Oznacza to, że każdorazowo konieczne jest ustalenie, czy dana aktywność stanowi szkolenie sportowe albo aktywność sportową o charakterze szkolnym lub rekreacyjnym oraz czy emitowany hałas pozostaje w bezpośrednim związku z uprawianiem sportu na obiektach wymienionych w tym przepisie. W przypadku niespełnienia tych przesłanek ocena oddziaływania akustycznego następuje na zasadach ogólnych wynikających z przepisów ustawy - Prawo ochrony środowiska. W konsekwencji ocena, czy określone oddziaływania akustyczne mieszczą się w zakresie zastosowania art. 38a ustawy o sporcie, wymaga identyfikacji charakteru poszczególnych emisji oraz ustalenia ich związku z aktywnością sportową, o której mowa w tym przepisie. W tym kontekście odgłosy zawodników, odbijania piłek oraz korzystania z boisk, kortów, bieżni, siłowni plenerowych i pumptracków mogą zostać objęte zakresem art. 38a ustawy o sporcie wyłącznie w przypadku spełnienia przesłanek określonych w tym przepisie.

Jeżeli nie są spełnione przesłanki zastosowania art. 38a ustawy o sporcie, model akustyczny powinien odzwierciedlać rzeczywiste warunki użytkowania obiektu i uwzględniać wszystkie istotne źródła hałasu związane z jego funkcjonowaniem, w tym hałas generowany przez użytkowników obiektu oraz hałas pochodzący z infrastruktury towarzyszącej, takiej jak nagłośnienie, ruch pojazdów, parkingi czy urządzenia techniczne. Celem takiej analizy jest ocena rzeczywistego oddziaływania akustycznego przedsięwzięcia na tereny sąsiednie oraz wykazanie zgodności z wymaganiami wynikającymi z przepisów ochrony środowiska.

Ocena ta należy do organu prowadzącego postępowanie i powinna być dokonywana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Ministerstwo Klimatu i Środowiska nie jest właściwe do przesądzania tej kwestii w odniesieniu do indywidualnych postępowań.

- 3. Czy RDOŚ powinien oddzielić źródła objęte art. 38a od nagłośnienia, ruchu samochodowego, parkingów i urządzeń technicznych?**
- 4. Czy prawidłowe jest wydanie postanowienia bez odniesienia się do art. 38a, mimo że Gmina wprost powołała ten przepis?**
- 5. Czy Ministerstwo lub Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska zbadają prawidłowość postępowania RDOŚ w Poznaniu w sprawie WOO-IV.4220.1916.2025.AK?**
- 6. Czy badanie obejmie sprawdzenie, czy po usunięciu z modelu źródeł objętych art. 38a pozostałe źródła nadal powodują przekroczenia?**

7. Czy przy ocenie konieczności ekranów powinno zostać uwzględnione, że działalność sportowa nie była prowadzona po godzinie 22.00, a dokumentacja zakłada użytkowanie obiektów w godzinach 8.00–20.00?
8. Czy RDOŚ może nakazać zamykanie bramy w ekranie bez wskazania, że ma to być brama pełna i akustyczna, oraz bez określenia jej izolacyjności i szczelności?
9. Czy zwykła brama ażurowa albo nieuszczelniona może zapewnić skuteczność ekranu przyjętą w obliczeniach akustycznych?
10. Czy Ministerstwo zwróci się o ponowne przeanalizowanie sprawy przed wydaniem decyzji środowiskowej przez Burmistrza Łobżenicy?
12. Czy sprawdzano, czy pracownicy prowadzący postępowania dotyczące hałasu zostali zapoznani z art. 38a i jego skutkami prawnymi?
13. Czy Ministerstwo przeanalizuje, na jakie koszty mogą zostać narażone samorządy w wyniku nieuwzględniania art. 38a przez organy ochrony środowiska?
14. Czy w przypadku potwierdzenia nieprawidłowości zostaną podjęte działania nadzorcze, organizacyjne albo szkoleniowe?

Odnosząc się łącznie do powyższych pytań, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

RDOŚ w Poznaniu postanowieniem z 9 lipca 2026 r. zaopiniował realizację przedsięwzięcia pn. „Przebudowa wraz z rozbudową kompleksu sportowo-rekreacyjnego im. Alojzego Graja w Łobżenicy w ramach zadania inwestycyjnego – Modernizacja stadionu sportowego im. Alojzego Graja w Łobżenicy”, stwierdzając brak potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko dla ww. przedsięwzięcia i wskazując środki, jakie zminimalizują wpływ tego przedsięwzięcia na środowisko.

W omawianym przypadku organem ochrony środowiska właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest Burmistrz Łobżenicy, który w ramach prowadzonego postępowania jest zobowiązany do uzyskania wymaganych prawem opinii i uzgodnień. Opinia, w przeciwieństwie do uzgodnienia, nie ma charakteru wiążącego dla organu ochrony środowiska prowadzącego postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Oznacza to, że w omawianym przypadku Burmistrz, może, ale nie musi, uwzględniać warunków wskazanych przez RDOŚ w Poznaniu w postanowieniu z 9 lipca 2026 r. i to na nim ciążyą skutki prawne związane z właściwym stosowaniem przepisów, w tym ograniczenia ponadnormatywnego hałasu w środowisku, jeżeli przewiduje się, że taki wystąpi.

W kontekście problematyki wskazanej w interpelacji należy jeszcze raz wskazać, że ustawodawca w art. 38a ustawy o sporcie, wprost wskazał, że uprawianie sportu na boiskach, kortach, bieżniach, lodowiskach, siłowniach plenerowych, skateparkach, rolnowiskach i pumtrackach stanowi powszechne korzystanie ze środowiska (a więc podlega wyłączeniu ze stosowania ustawy - Prawo ochrony środowiska), jeżeli odbywa się w ramach szkolenia sportowego albo aktywności sportowej o charakterze szkolnym lub rekreacyjnym. Oznacza to, że działalność tego rodzaju została wyłączona z

obowiązków wynikających z ustawy - Prawo ochrony środowiska i nie ma potrzeby modelowania propagacji hałasu w środowisku. Innymi słowy aktywność sportowa związana oddziaływaniami z przedsięwzięć powinna być uwzględniana w modelach akustycznych z wyjątkiem sytuacji, gdy dotyczy ona powszechnego korzystania ze środowiska.

Nadmienić należy, że ustawodawca w art. 38a ustawy o sporcie wskazał zamknięty katalog sytuacji, w których pośrednio dopuścił sytuację akceptowania przekroczeń dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku. Co ważne, ustawodawca w art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo ochrony środowiska, zastrzegł, że powszechne korzystanie ze środowiska może mieć miejsce wyłącznie bez użycia instalacji. Planowane do wybudowania nagłośnienie i klimatyzatory są instalacjami w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy - Prawo ochrony środowiska, w związku z czym w sytuacji, gdy obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynika z przepisów prawa, organ ochrony środowiska jest zobowiązany do oceny ich uciążliwości, a gdy powodują przekroczenie dopuszczanych poziomów hałasu w środowisku, także do nałożenia obowiązku zastosowania adekwatnych środków minimalizujących.

Boiska, korty itp. są przestrzenią, która umożliwia nie tylko powszechne korzystanie ze środowiska, lecz także wykorzystanie tych obiektów w innych sytuacjach. W przypadku przedsięwzięć należy dokonać oceny ich wpływu na środowisko, przy czym tak jak wątpliwym wydaje się uwzględnianie mowy ludzkiej (w tym krzyk, śpiew) w modelowaniu propagacji hałasu w środowisku, tak uzasadnione jest uwzględnienie odgłosów odbijanej piłki, jej zderzeń z siatką ochronną itp. – o ile dotyczą sytuacji innych niż powszechne korzystanie ze środowiska, a także uwzględnienie dźwięków nadawanych przez system nagłośnienia (np. zapowiedzi spikera).

W kontekście pytań dotyczących zbadania prawidłowości postępowania RDOŚ zwracam uwagę, że administracyjnym toku instancji ani Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska ani Minister Klimatu i Środowiska nie posiadają właściwości rzeczowej do kontroli postanowienia tego organu. Wskazania wymaga, że przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko³ (dalej u.o.o.ś.), nie przewidują żadnego środka zaskarżenia dla opinii lub uzgodnień wydanych na podstawie art. 64 u.o.o.ś. w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wobec powyższego, na postanowienie regionalnego dyrektora ochrony środowiska wyrażające opinię o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie przysługuje prawo wniesienia zażalenia.

Co prawda przepis art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego⁴ (dalej: „k.p.a.”) przewiduje możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie organu współdziałającego, jednak zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy u.o.o.ś. do opinii o braku konieczności oceny oddziaływania na środowisko, nie przysługuje zażalenie.

Należy jednak zwrócić uwagę na to, że strona uznająca postanowienie za niezasadne nie zostaje pozbawiona możliwości jego kontroli. Zgodnie bowiem z art. 142 k.p.a., strona może

³ Dz. U. z 2026 r. poz. 670

⁴ Dz. U. z 2025 r. poz. 1691

kwestionować stanowisko organu współdziałającego w odwołaniu od decyzji i ewentualnie w skardze do sądu administracyjnego na decyzję organu II instancji.

- 11. Czy po wejściu w życie art. 38a przekazano regionalnym dyrekcjom wytyczne dotyczące jego stosowania? Jeżeli nie, czy Ministerstwo przygotowuje takie wytyczne?**
- 15. Czy Ministerstwo przygotowuje jednolite zasady oddzielania w analizach akustycznych hałasu objętego art. 38a od pozostałych źródeł występujących na terenach obiektów sportowych?**

Należy ponownie wskazać, że przepisy art. 38a ustawy o sporcie pozostają we właściwości Ministra Sportu i Turystyki. Tym samym kwestie dotyczące zakresu zastosowania tego przepisu oraz ewentualnego opracowania wytycznych interpretacyjnych odnoszących się do jego stosowania pozostają w kompetencji tego ministra. Jednocześnie należy zauważyć, że możliwość zastosowania art. 38a ustawy o sporcie jest uzależniona od okoliczności konkretnego przypadku, w tym od charakteru aktywności oraz sposobu wykorzystania infrastruktury sportowej. W związku z tym ocena, czy określone oddziaływania akustyczne mieszczą się w zakresie tego przepisu, powinna być dokonywana indywidualnie przez organ prowadzący postępowanie na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych sprawy.

Z wyrazami szacunku

Z up. Ministra

Urszula Zielińska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM